

zakaj smo za prestopne pogoje na drugo stopnjo VEKŠ

V št. 15 »Katedre« z dne 19. 5. 1969 je tov. Braco Zavrnik napisal uvodni članek »Zakaj sem proti prestopnim pogojem na drugo stopnjo VEKŠ.« Ker smatramo, da temelji članek na napačnih predpostavkah in sklepih, ki ne morejo koristiti v tem času tako potrebnih tvornosti mnenj študentov in učiteljskega zbora VEKŠ, ki mora v tem času opravljati izredno težavne naloge za organizacijo študija na drugi stopnji (učni načrti, učni programi, statut, pridobitev novih učiteljev — strokovnjakov za predmete, ki pri nas še niso razviti, določitev pedagoških metod za posamezne predmete, organizacija predvidene 6-mesečne prakse v podjetjih, ustanovitev inštitutov za mehanografijo, za marketing in za operacijske raziskave itd., itd.), bomo v tem članku povedali naše mnenje na trditve pisca omenjenega članka.

Pisec trdi, da je »kot bomba« delovala na študente novica o pogoju za vpis na drugo stopnjo VEKŠ: 3-letna praksa in povprečna ocena 3 na prvi stopnji VEKŠ. Kako je mogel ta pogoj delovati »kot bomba«, če smo ga za časa celotne »borbe« za ustanovitev visoke šole oznanjali ne le v naših elaboratih, temveč po vseh forumih v naši republike in v časopisu. Ta pogoj so odobra vali in pozdravili vsi mogoči organi, ki so odločali o naši drugi stopnji, in brez izjeme vsi predstavniki podjetij. Trdimo, da bi brez tega pogoja danes visoke ekonomsko-komercialne šole v Mariboru ne bilo! Ravno ta pogoj je tisti »novum«, ki je predstavnike gospodarstva in oblastne organe prepričal, da gradimo novo šolo, katere pedagoške metode bodo temeljile na praksi v gospodarskih organizacijah, in da le taku šolo izobražuje diplomirane podjetniškega ekonoma, ki ga bo praksa sprejela.

Naši učitelji, ki so bili na nedavnem zboru študentov VEKŠ, niso enakega mnenja kot pisec članka, da so študenti »take pogoje soglasno in odločeno zavrnili, zlasti ne, ko jim je predstavnik šole obrazložil pomen teh pogojev. Tudi predstavniki Studentske organizacije na šoli smatrajo, da ta trditve pisca ne drži.

Osnovna pomanjkljivost piševega razmišljanja je v tem, da operira le s 3-letno praksjo, ne upošteva pa že ves čas poudarjene izjeme, ki naj bi veljala za dobre študente namesto 3-letne prakse. Komisija, ki izdeluje novi statut šole, je izdelala predlog, ki glasi: Študenti, ki bodo končali prvo stopnjo v 2 letih, se bodo lahko vpisali takoj na drugo stopnjo, če bodo imeli povprečno oceno 3 do 5. V tretjem letniku bodo opravili v podjetjih prakso, ki jo bo organizirala šola, upoštevajoč sočasno obremenitev s predavanji in študijem. Študenti pa, ki bodo končali prvo stopnjo v 2,5 letih in imeli oceno 3 do 5, bodo opravili v podjetjih 6-mesečno prakso, ki jo bo organizirala šola, in se nato vpisali na drugo stopnjo. Na ta način bodo prvi lahko končali šolo v 4 letih, drugi pa v 5 letih in ne v 6 ali 7 letih, kot trdi pisec. Pri vsem tem (4 oziroma 5 let študija) pa se bodo lahko zaradi organizirane 6-mesečne prakse in pedagoških metod na drugi stopnji takoj vključili v delovni proces, ne pa šele po enem ali več letih prakse. Družba bo torej imela od takih študentov več koristi in manj stroškov, ker se bo spremenila pripravniška doba.

Razumljivo je, da bodo v tem času lahko končali drugo stopnjo VEKŠ le dobri študentje. Večletni statistični podatki kažejo, da konča solo v 2,5 letih 25% študentov. Ta odstotek popolnoma zadostuje, ker se morajo vpisati na drugo stopnjo le boljši študentje. Selekcija se mora izvršiti, če nočemo v nekaj letih imeti hiperprodukcije diplomiranih ekonomistov, kar se že v drugih republikah SFRJ pojavlja. Nujno je treba upoštevati potrebe gospodarstva, da naj pride na 4 ekonomiste en diplomirani ekonomist. Od diplomantov prve stopnje naj bi jih torej študiralo dalje le 20%, če hočemo obdržati sorazmerje. Vse univerzitetne reforme v svetu (Francija, Italija, Velika Britanija, Zvezna republika Nemčija, Avstrija, Romunija — glej Zvezni svet za izobraževanje in kulturo: Savremene tendencije usavršavanja visokošolskog obrazovanja u pojedinim zemljama, Informativni bilten št. 1/1969), gredo

Katedra

LETNIK IX.

16. št.

7. 6. 1969

MARIBOR

v smer, da se na drugi stopnji študija izvrši selekcija študentov s prve stopnje. V vsem svetu se borijo študentska gibanja proti temu, da bi bila selekcija po materialnem stanju, to je da bi študirali le premožnejši sloji. Selekcija naj bo torej po sposobnostih študentov! Omenjeni materialni kažejo, da gre borba za skrajšanje študija, vendar pa ne pod 5 oziroma 4 leta. V ekonomizaciji študija so pa v svetu in pri nas dosegli napredok, s tem da so uvedli stopnjeni študij, ki uvaja za nekatere poklice namesto 4 let 2 leti študija na prvi stopnji. To načelo tudi strogo izvajamo na VEKŠ (enako tudi npr. v ZR Nemčiji: 3-letni študij (Kurzstudium) in 4-5-letni študij (Langstudium) ter v ZDA: iunior colleges).

Nikakor pa se ne strinjam z mnenjem, da bi zaradi pomanjkanja kadrov v SR Sloveniji skrajšali študij na drugi stopnji, da bi kot trdi pisec omenjenega članka, »proizvajali čim hitreje in čim več visoko kvalificiranih kadrov«. Mislimo, da smo v naših elaboratih, ki so želi pri vseh organih pohvalo zaradi statistične in logične dogmanosti, vse to jasno osvetlili že več kot leto prej in bolj vsestransko kot članek v »Naših razgledih«, na katerega se pisec sklicuje.

Ves napredni svet se bori proti 6-, 7- ali večletnemu študiju ob sedanjih metodah, ki pasivizirajo študenta. Bori se proti uniformiranemu študiju 4, 5 ali več let za poklice, ki zahtevajo 3- ali samo 2-letni študij. Kaj kratkovidno bi bilo zniževanje študija na 3 leta, ki ga na splošno zahteva pisec članka, sklepajoč se pri tem na članek iz »Naših razgledov«. In to v času takega vrhoglavega napredka znanosti, ko se vključujemo v mednarodno gospodarsko in tehnično konkurenco. Saj vendar poznamo tako reformo šolstva v ZDA kakor tudi na Japonskem. Obe državi uvajata ob potrebi po visoko kvalificiranih kadrih stopnjeni študij, ki pomeni skrajšanje na 3 oziroma 2 leti visokošolskega študija le za določene panoge in poklice.

Pisec se je tudi spotaknil ob ocene. Kaj pa naj bo po piševecem mnenju kriterij za selekcijo? Lahko bi bilo po našem mnenju npr. individualno spremjanje napredka posameznih študentov z uvajanjem seminarских nalog, praktičnih primerov v podjetjih itd. že na prvi stopnji itd., itd. Kako pa naj to izvedemo pri vpisu 300 rednih in 400 izrednih študentov letno in s tako majhnim učiteljskim zborom (le enega asistenta!! plačuje republiška izobraževalna skupnost). Koncem končev pa bi se tudi to zreduciralo na subjektivno oceno učiteljev šole. Pisec navaja primere, ko so se učenci s slabimi ocenami na šoli dobro uveljavili v praksi. Mi bi pa lahko navedli še več primerov, ko so se taki učenci v praksi slabo obnesli in narobe. Po tej logiki je najbolje, da podjetja vsevprek štipendirajo študente brez ozira na uspeh v šoli!

Na kraju izražamo željo, da naj o predloženem študijskem režimu spregovorijo tudi študenti, ki jim dosedanji vpisni pogoji na VEKŠ niso delali težav.

VEKŠ MARIBOR

stare bajte!

1968/4092

IV 284/8
1968/69

Študenti in dijaki

zadruga študentov in dijakov

V letošnjih počitnicah gotovo marsikdo od vas želi zaslužiti nekaj denarja, bodisi za dopust, bodisi za šolanje v prihodnjem letu. Zadruga študentov posluje v Mariboru že osmo leto in se iz leta v leto bolj uveljavlja, tako med študenti (dijaki) kot med gospodarskimi in negospodarskimi organizacijami. Danes lahko ugotovimo, da se je živiljenjski standard študentov v maršičem pomaknil naprej, gledano z ekonomske plati. Kljub temu pa študent potrebuje še kaj več, zato se lahko zateče na zadrugo, ki mu lahko pomaga iz trenutnih finančnih težav, ali pa mu nasploh poboljša materialno stanje. Marsikom pa tudi omogoča, da se sploh lahko sam študira. Vse to pa opravičuje, in skoraj narekuje obstoj študentske zadruge ter zahteva od samih članov zadruge ter od vodstva vedno večjo aktivnost, saj se tudi število študentov vedno veča, s tem pa tudi povpraševanju po delu.

Kljub temu da se gospodarske organizacije vedno bolj zapirajo v svoj krog ter izkorisčajo svoje notranje rezerve delovne sile, je zadrugi uspelo v letošnjem letu v prvih petih mesecih zelo zelo povečati promet v primerjavi z lanskim letom. Lansko leto smo imeli do konca maja 177.319,15 din bruto prometa, letos pa v enakem obdobju 373.109,50 din.

Zadruga pošilja vsem gospodarskim organizacijam v Mariboru in izven njega vsake tri mesece propagandne dopise, v katerih opozarja gospodarske organizacije na svoje delo z opisom vseh dejavnosti in solidnih ter hitrih uslugah.

Člani zadruge lahko postanejo vsi študentje in dijaki. Pri vključevanju se nismo omejili samo na šole mariborskega področja, temveč so člani tudi Mariborčani, ki študirajo v drugih krajih. Pravila nadaljnje določajo, da imajo pravico do zapošljavanja tudi študentje, ki eno leto pavzirajo. Sem spadajo tudi diplomanti mariborskih višjih šol.

Trenutno je vključenih v zadrugo okoli 330 študentov in dijakov. Vendar to ni realno stanje, ker vsi člani še niso prinesli novih frekvencijskih potrdil. Največji delež predstavljajo študentje VTS z 32 %, njim sledijo študentje VEKS z 18 %. Zelo močno so zastopani tudi dijaki mariborskih srednjih šol. Brez dvoma je zanimiv podatek o številu zadržnikov iz drugih republik. Ten je četrta, vendar dobimo jasnejšo sliko, če pogledamo, kateri študentje so opravljali na zadrugi največ dela. V celotnem prometu imajo največji prispevek študentje višje tehnične šole, kar 40 %; med temi pa je polovica iz drugih republik.

Naslednjih nekaj besed bomo posvetili očitkom, čež dà se zaposleni vedno isti, da imajo nekateri prednost ipd.

V odgovor moram pojasniti princip načega poslovanja, saj kakor kaže, vsi tega ne vedo, ali pa nobejo vedeti. Za prevzem nekega dela se zadruga dogovori neposredno s predstavnikom podjetja. V tem primeru lahko razpolordimo delovno silo po naših prijavah. Velik del dela sprejemamo kar po telefonu in še ko hčemo delo prevzeti, moramo takoj poslati člane na delo. V takih primerih sežemo pač po tistih, ki so najbližji. Tako se zgodi, da nekateri večkrat delajo. Vsekakor je bolj pametno, da zadruga sprejme delo, kar pa da ga odkoni zaradi nekaterih notranjih pricakov, in s tem izgubi poslovnega partnerja in prav v tem je bistvo naših poslovnih uspehov. Namreč, če neko podjetje želi imeti eden deset delavcev za razložitev vagona ali kamiona, smo sposobni narediti to samo mi. Druge takšne organizacije ali podjetja ni. Seveda pa so se pri dodeljevanju dela važni tudi drugi vidiki, kot npr. socialni, fizični strokovni ipd. Uvedli smo tudi knjige prijavljencev za dela, da bi se takim sporom izognili kolikor se da.

Glavni obseg dela na zadrugi predstavljajo fizične usluge. Pri tem moramo ločiti dela, ki imajo trajni značaj, kjer prevladujejo umske usluge z 82 %, pri običasnih zaposlitvah pa je 70 % fizičnih uslug. Kot zanimiv podatek naj navedem, da je v 5 mesecih poprečno bilo zasišček na zaposlenega znašel 420 din. V prvih petih mesecih smo imeli 421 zaposlitev, v katerih je delalo 905 članov. Seveda so nekateri delni večkrat. Pri fizičnem delu predstavljajo glavna dela selitve, nakladanje in raziskovanje, figurativne usluge, zemeljska dela, čiščenje zgradb, prevozi, pomoč pri zidarstvenih delih ipd. V intelektualnih uslugah je precejšen napredok. Predvsem veliko študentov dela v naših laboratorijih, pa tudi pri izdelavi načrtov v raznih projektičnih birojih. Prav tako je bilo zelo veliko inštrukcij. Poleg teh in še nekaterih drugih dejavnosti smo razvili tudi nekaj lastne proizvodnje. Izdelovali smo spominke, luči, sveči, vizitke ipd. Kot zadnja novost v našem poslovanju je Studentski bife v študentskem domu, ki pa smo ga moralni ukiniti zaradi prepovedi točenja alkohola.

Brez dvoma pa je za zadržnik, ki pridejo k nam iskat delo, najvažnejši zasišček oz. urina. V ilustraciji naj omenim podatek, da je bila l. 1965 najnižja urna po stavki od 2 do 3 din. Danes stremimo v splošnem k dnu boljšemu zasiščku naših članov. Tako imamo v letošnjem letu najnižjo urno postavko 5,5 din, najvišjo pa tja do 13 din. Najpogosteje pa je urina 6 din bruto ali neto. Kot najbolj občutljiva točka je tudi urina največkrat sporna. Namreč, zavedati se moramo, da zadruga s svojimi uslugami na trgu ne nastopa kot socialna organizacija v priljubljenem položaju. Tudi za nas veljajo ekonomski principi, zato ne moremo dvigati cene naših uslug nad obče priznanimi cenami. Podjetje ne vpraša, kaj smo mi, kakšen je namen našega delovanja; za njih je izključno važna cena in kvaliteta usluge, ki jo nudimo. Če se hočemo še nadalje uspešno vključevati v mariborsko gospodarstvo, moramo zadovoljivo izpolnjevati omenjeni zahtevi. In prav tu se nam večkrat zgodi, da izgubimo delodajalca. Pa ne zaradi cene, temveč kvalitete. Zgodi se, da nekateri člani ne jemljijo dela dovolj resno, da zamudijo da delajo samo dan ali dva, čeprav delo traja dalj časa, da po enem dnevu pošljijo drugega, ki ga je potrebno ponovno avajati ipd. Jasno je, da se v takšnih primerih gospodarska organizacija ne bo ved obrala na nas.

Vsi, ki se želite včlaniti v zadrugo, vam sporočamo, da morate za vpis predložiti potrdilo o šolanju. Zadruga posluje za študente vsak dan od od 10. do 12. ure razen sobote. Prostore pa ima v novem študentskem domu v kleti Ob parku 7.

katedra

LIST MARIBORSKIH ŠTUDENTOV IZDAJA ODBOR ZS MVZ
KATEDRA UREJNA UREDNIŠKA GUBUR:

OLGA ČERIĆ, DRAGO JANCAR, IVO RUDOLF,

DRAGO ZAVRNIK, JANEZ GUTI BOGO ČERIĆ (FOTOREPORTER)

GLAVNI IN DODOVNIK UREJNIK: DRAGO JANCAR

TEHNIČNI UREJNIK: MARIJAN ZMAVČ

SEKRETAR: FRANC FILIPIC ml.

UREDNISLJIVO IN UPRAVNA: STUDENTSKI DOM, OB PARKU 3 – FEL 22 891 –

CENA IZVOZA 50 PAR (LETNA NAROCNINA 10 ND ZA USTANOVE

IN PODJELJA 15 ND, ZIRO RACUN SIH-575-548

NENAROCENIH SLIK IN ROKOPISOV NE VRACAMO

TIK: CP MARIBORSKI TISK

3. junija je obiskal izvršni odbor študentske skupnosti MVZ predstavnik kluba slovenskih študentov na Dunaju, ki ga vidimo v razgovoru z Janezem Švajncerjem in Slavkom Gericem.

(Foto: B. Čerin)

Skozi peri i skop

Praktični nasveti cenjenim odjemalcem

1. Če kaj tiči te, da čutiš muko, pritisni znotraj in pa zunaj na to kljuko.
2. Ker clajševal se boš ob misli na drugega gorje, te videt pač nihče ne sme.
3. Če hočeš imeti vsaj tukaj mir, jemlji vrata kot izolir.
4. Tu te od nas ne razlikuje ne metuljček ne kravata, zato je zate bolje, da zapiraš vrata.

(Stavba Večera — notranja stran vrat na moškem WC)

V pondeljek, 7. junija, je bila na pedagoški gimnaziji v Mariboru letna konferenca aktiva ZMS na šoli. Konferenca je bila osladno in ponesečeno zaigrana, tako da nas resnično zanimali, kdo je bil režiser in kdo igralci. Na odru so namreč zaigrali samo statisti.

Dijaki gimnazije Tabor v Mariboru se pritožujejo nad nekaterimi profesorji, ki delajo iz ocenjevanja skrivalnice. Morda je takšno ocenjevanje odsev demokratičnih in samoupravnih odnosov, ki vladajo na šoli.

Fronti Katedrinskih sovragov so se pričudili še nekateri neznamci, ki z anonimnimi pismi skušajo bralce odvračati od tega nezdružljivega čitalca. Na plan skrifi bojevniki, na bojno polje!

V 15. št. Katedre smo v rohrlki Skozi periskop napačno informirali svoje bralce o delu paritetne komisije na VEKS. Informacije smo dobili po telefonom od referenca za štud. zadeve. Točnost izjave pa nismo preverjali. Tonej iz zapisnika te posvetovalne komisije je razvidno, da v vrstnem redu opravljanje Izpitov sploh ni bilo govorita. Se opravljajo.

V kratkem bo izšla našemu sodelavcu-pesnemu Andreju Brvarju pri Založbi Obzora prvi zbirka. Poezija je dobra, kupite!

Pred dnevi so nas na uredništvu obiskali perzijski študentje, ki študirajo v Avstriji. Prepričani so, da je mogoče z nato izbrimi raziskavami ugotoviti, kaj je v raznih religijah, političnih in ekonomskih sistemih, filozofske teorije itd. tisto, kar cloveštvo počne naprej. Zavzemajo se za skupnost vseh, ki jih zanimali napredek cloveštva. Tačno udejstvovanje, in morda dosegli tudi konkretnie rezultate, je po njihovem mogoče v organizaciji, ki se imenuje Bahai.

Naslov: Bahai's studenten, 8010 GRAZ, Gartengasse 26/3

Razmerek, ki ima npr. direktor Litostroja ali Zasavskih premogovnikov upravnih posredniških trgovine v Ljubljani (okoli 250 proti 800) ne morejo približno polovico manjši dehodek kot materialno spodbujati sposobnih strokovnjakov (Peri in praksa). Revija prostor in čas je ta podatek objavila brez komentarja. Mi pa še to: Povprečni dehodek v mariborski industriji obutve znaša 620 din. Kako pa je najnizje? Takane razmere pač ne morejo spodbujati sposobnih devljarjev.

V Beogradu smo slišali, da levicaški list Student izhaja v 30.000 primerkih. Ni čudno. Po Terazijeh in drugod kraljijo armade kolportirjev, ki zavlkajo: Evo, Student... Se trinajst dni do obletnice junijskih dogodkov... Že so vikend in vile... Že vedno je veliko nepravilnega bogatenja itd. Quousque tandem... ?

Okrog študentskih domov v Mariboru se zgodi vedno kaj nowega. V torek, 3. junija, so morali milici odpeljati z marico tudi nekaj pretepačev.

To je zadnja letošnja številka Katedre. Cenjene bralce prosimo, da v kratkem času poravnajo naročnino. Nakazete jo lahko na žiro račun 518-678-548.

POPRAVEK: V 15. številki se v razpisu Kidričevih nagrad tekst pod točko 7 pravilno glasi:
za študente vseh visokošolskih zavodov v Mariboru:
1. PRISPEVEK ZJK K MARXISTIČNI TEORETIČNI IN PRAKSI
Kandidati lahko v okviru te magistrade temo iz obsega področja filozofije, sociologije, zgodovine, prava, ekonomike, kulture, političnega ali gospodarskega sistema, mednarodnih odnosov in podobnem.
2. DESET LET ŽIVLJENJA IN DELA STUDENTOV NA MARIBORSKIH VISOKOSLOBSKIH ZAVODIH

pripombe k odgovoru

Zal mi je, ker prav v tem času škodujem tvornošči mnenj študentov in učiteljskega zbora VEKS, vendar mi vest ne dovoli molčati.

Kar zadeva mnenje študentov VEKS, za sedaj gotovo ne more biti tvorno, ker se o zadevi sploh niso izjasnili; tudi na omenjenem zboru študentov ne in se za napačno informacijo opravičujem. Vendar pa sem prepričan, da je vellka večina študentov proti prestopnim pogojem na drugo stopnjo in prepričan sem tudi, da bi na morebitnem referendumu te potrdili, kar sem razbral iz razgovora z mnogimi slušatelji.

VEKS mi očita, da operiram le s 3-letno prakso in da ne upoštevam dobrih študentov, ki se bodo

lahko vpisali v tretji letnik. Povedati moram, da sem sestavek napisal, še preden je omenjena komisija sestavila predlog.

Odgovor VEKS vsebuje mnogo utemeljenih argumentov, proti katerim ni ugovora — navzlie temu pa je še mnogo odprtih vprašanj, na katere bralci niso dobili odgovora, ali pa je ta nejasen. Zanima me predvsem naslednje: šola je v svoji borbi za uvedbo druge stopnje nenehno navaja kritično pomanjkanje ekonomistov. Navajam nekaj izvlečkov iz razgovora časnika in publicista Franceta Förstneriča, ki ga je imel z direktorjem VEKS prof dr. Danilom Požarom ter njegovim pomočnikom prof dr. Danilom Vežjakom in ki je bil objavljen v Večeru 4. aprila: »Zaostanjanje Slovenije pri ekonomskeh kadrih za ostalimi republikami, da o podatkih v razvitih deželah niti ne govorim, je zares pereče. To kažejo podatki o številu študentov: SRS ima 8,6 odst. vseh prebivalcev SFRJ, 14 odst. vseh zaposlenih v družbenem sektorju, a le 5 odst. vseh študentov ekonomije v SFRJ... diplomanti ekonomije v SRS predstavljajo v letu 1967 3 odst. teh diplomantov v SFRJ... Zato pride na zaposlenega diplomanega ekonomista v SRS največ zaposlenih v industriji med vsemi republikami, namreč 625. v BIH 308, v Srbiji 236, Makedoniji 263, Hrvatski le 225, Črni gori 194, poprečje SFRJ pa je 295. Podatki se še slabšajo... Število diplomiranih ekonomistov na 10.000 zaposlenih v SFRJ raste, v SRS pa pada...«

VEKS pa trdi v odgovoru celo tako, da se morajo potruditi, da bi obdržali sorazmerje, ko govorijo o nadaljevanju študija 20 odst. diplomantov prve stopnje. Protislovje je očitno: na eni strani strahovite potrebe po diplomiranih ekonomistih — na drugi strani bojazen pred hiperprodukcijo le-teh. Podobne odgovore zasledimo tudi v intervjuju direktorja VEKS Katedri. Tu bi se ustavil na teh besedah intervjuvance: »Naši diplomanti, ki se hočejo vpisati v peti semester Ekonomski fakultete v Ljubljani, izgubijo leto dni za diferencialne

izpite.« Sedaj se pa vprašujem: ali diplomant VEKS ne bo izgubil leto dni, ko se lahko vpisuje na drugo stopnjo kmaj po treh letih od začetka študija na prvi stopnji (to velja seveda za tiste, ki šolanje dokončajo pred potekom absolventskega staža (razen pa še slušateljev, ki študij končajo v dveh letih). Če pa leta, upoštevajoč šestmesečno prakso, ne izgubi zaman, potem ga tudi tisti ne izgubi, ki dela diferencialne izpite, saj so le-ti tudi baza za nadaljnji študij.

Vprašam se nadalje, koliko odstotkov študentov od tistih 25 odstotkov, ki končajo prvo stopnjo na VEKS prej kot v 2,5 letih, ima poprečno oceno od 3 — 5.

Lepo, da imajo v ZR Nemčiji »Kurzstudium« in »Langstudium«, v ZDA junior colleges itd. Zanimivo pa bi bilo slišati, ali nadaljuje na tamkajšnjih drugih stopnjah le 20 odst. študentov in če je za ostale predpisana triletna praksa izven študija in kdo ter po kakšnih kriterijih odloča o tem, kdo bo nadaljeval študij. Prav tu grozi največja nevarnost ter dvomi o tem, kome je pravzaprav druga stopnja namenjena in kdo bo na njej študiral. V razpisnih pogojih za vpis na drugo stopnjo VEKS piše: »Na drugo stopnjo študija se lahko vpisuje tudi kandidat, ki nima triletnih praktičnih izkušenj, če je končal prvo stopnjo študija najkasneje po dveh in pol letih študija in če je imel poprečno oceno opravljenih izpitov na prvi stopnji od 3 do 5. O vpisu takih kandidatov odloča vpisna komisija pedagoškoznanstvenega sveta VEKS.«

O nadaljevanju študija ljudi v praksi bodo edločali v gospodarskih organizacijah.«

Bati se je torej nepravilnosti in subjektivizma ter vprašanja, kdo bo in kdo ne bo nadaljeval študija? Ali bodo med njimi res le najspodbnejši? Predstavnik VEKS je na zboru študentov dejal, da bo v začetku prav gotovo igral pomembno vlogo »sistem tete in stricov«. Mislim, da so redni študentje nekako pritisnjeni ob zid, medtem, ko bo prav gotovo mnogo ljudi iz prakse, ki bodo nadaljevali študij na drugi stopnji brez potrebine osnove in sposobnosti. Res se borimo za študij preko selekcije v znanju in sposobnosti. Toda če bo delovna organizacija dejala po treh letih svojemu uslužencu — d. plomantu VEKS, ki bi hotel nadaljevati študij ter je zato sposoben »ne«, kako bo nadaljeval študij brez denarne podpore?

To so seveda le predpostavke, ki pa se kaj lahko in se verjetno tudi bodo uresničile glede na premajhno jasnost in dognanost prestopnih pogojev. Postavlja se tudi vprašanje, ali je takšen način vpisovanja zakonsko in ustavno utemeljen in ali se ne krati pravica do šolanja.

Vse te stvari bo morala skupščina SR Slovenije temeljito preučiti, preden bo potrdila statut VEKS.

In še: menim, da bi bilo najbolje, ko bi izrazilo svoje mnenje o zadevi čimveč ljudi, dobrih in slabih študentov, pa tudi dobrih in slabih profesorjev.

BRACO ZAVRNICK

zapisnik sestanka kluba prekmurskih študentov

dne 26. maja 1969

Klub je med drugim na svojem zadnjem sestanku v tem šolskem letu razpravljal o študentskem tisku KATEDRI.

Dejstvo, da malo število študentov bere list Katedro in dejstvo, da je niti naročniki ne dvigajo, nas je pripeljalo do tega, da smo torej sprengoverili nekaj besed o Katedri in se vprašali za vzroke. Prekmurski študentje smo bili mnenja, da je list Katedra skozi celotno leto izboljševala svojo vsebino in da je dokaj na visokem nivoju. Tudi sam koncept lista je zadovoljiv, smo pa mnenja, da list ima nekatere pomanjkljivosti, ki bi se morale opraviti.

Mnenja smo, da list premočno piše o severo-vzhodni Sloveniji, kar bi bilo nujno, saj je večina študentov prav iz tega dela Slovenije in bodo tudi tu ostali. Premalo se je tudi pisalo o študentskih problemih, o njihovem življenju. Mislimo, da je eden od vzrokov za nezanimanje študentov za list v tem, da uredniški odbor po svoji lastni usmerjenosti kroji politiko lista. Potrebno bi bilo, da se k sodelovanju pritegne čimveč študentov. S tem bi bilo omogočeno, da bi Katedra postala pestrejša, zanimivejša in bolj privlačna. Moti nas tudi, kako mora ena oseba opravljati dve funkciji pri listu in kako mora opravljati delo pri listu in v Studentski zadrugi. Zdi se nam, da je potrebno določene funkcije med sabo ločiti. Potrebno bi bilo, da se na neki drugi način seznanja študente z možnostmi zaposlitve preko zadruge. Dogaja se, da večina študentov zve za delo takrat, ko je že opravljeno.

Zelimo, da se razpišejo vsa mesta urednikov v Katedri, da se posamezne funkcije med sabo ločijo. Zahtevamo tudi, da je razpis javen, da pri postavitvi urednikov sodeluje širši krog študentov.

Odbor
KLUBA ŠTUDENTOV PREKMURJA

Zadostni smo, ker se je odbor Kluba prekmurskih študentov šele sedaj, na koncu leta odločil spregovoriti Katedri. Tako se pač ne da več veliko popraviti, kljub temu pa bomo skušali storiti kar je v naših močeh, da bi prekmurskim študentom ugodili. Na zboru študentov pedagoške akademije so isti študenti zahtevali, da bi bil list tudi bolj zabaven, nekako tako kot Mladina, če smo prav razumeli. Zavoljo tega jim skušamo ustreži in ponatiskujemo, ker sami pač nimamo dovolj sposobnih sodelavev, spodaj sestavek iz Mladine.

Uredniki

P. S. Ne razumemo, kaj naj bi imeli mi opraviti pri Zadružni študentov. Predlagamo, da se glede tega vprašanja obrnejo na upravní odbor zadruge. Pa še: ne vemo, zakaj bi študente motilo, če ena oseba opravlja dve funkciji, če pa ta ista oseba svoje delo opravlja zelo dobro. Zanima nas pa vendar delo, ne pa funkcija, ali ne?

ni še pravega

22-letna Studentka Metka je nesrečna. Dve leti je hodila z fantom pa sta se razila. Sedaj hodí že ne, kaj časa z 31-letnim, akademskim izobraženjem mortim. Domaci so navdušeni, njej pa navdušenje kopni. Zdi se ji, da se ne ujemata. Na ljudi naredi vtis zelo izobarčenega, netoličko vzušenega človeka. Metka pa vsak dan bolj z razočaranjem opaža kako je v svoji notranjosti raven. Doma je le na svojem področju. Nič ne ve o glasbi, o slikarstvu, je manj o književnosti. Ce ga Metka le popelje kdaj na kakšno slikarsko razstavo, mu je tam mučeno in dolgočasno. Vsesih gresta v kino ali v kakšno restavracijo in to je vse. Tudi za naravo nima smisla. Pogovarjata se le s vsakdanjimi rečeh. — Morda Metko je bolj bolj to, da se nekako hladen, skoraj cinken. Smesno se mu zdi, da npr. otroci kdaj obdarjujejo svoje starše. Podobnih stvari bi lahko naštela še cel kup.

Sedaj je začela hodi na koncerte in v galerije z drugim fantom. Zelo dobro se razumeva. Rad jo ima. Starši niso prav nič navdušeni. Fant se je brez diplome zaposlil in bolj je. Metka veže z njim veliko prijateljstvo, ni pa zaljubljena.

Vsi jo sprašujejo kdaj je bo poročila. Saj je vendar stara že 22 let! Metka pa še — i našla pravega. To jo skrbi. Občutek ima, da bo ostala sama.

Draga Metko — ta občutek, da bo ostala sama ni zrasteš toliko iz tebe kot iz skatja v katerem živi. Rada bi, da bi ob svojem pimeru postal bolj zavestno tebi in drugim deketom, koliko nesrečnih in neharmoničnih zakonov se lahko rodijo iz neutemeljene panike, da bo dekle ostalo samo. Premisle in prezgodaj stopajo v zakon — človekom, ki ga premočno poznaли ali pa že pred poroko niso z njim povsem zadovoljne, pa se tolazi, da ga bodo pozneže že prevzognile. Tak zakon se osredi zakona, ki je manj pa otroke, kti v takega zakona zrastejo.

Ti nisi tako nespetna, Metko. Razmišljaš in presojas in si želiš za hodočega moža človeka, s katerim te bo vezalo razumevanje in ljubezen. Boj je praznote, ki bi lahko kraljevala v tvojem zakonu kljub zmanj ugodnosti in nujnosti. Prav je tako. Ne skrib, da ne boš našla pravega. Zelo si se mlača. Ne pusti se vplivati od drugih. Kateri je pravil, bol na moralu sama presoditi. Brkone ni prav nobeden od obeh fantov s katerimi hodiš. Ko bo našla pravega, še pomisliš ne boš na drugega. Tudi spravati ti ne bo treba nikogar, kaj naj storil. Ob njeni se boš počutila ne varno in srečno.

Mirno učiš svoje mlado željenje, Metko. Studiraj, hodi še nanje na koncerte, v galerije, v kino, na izlete, poglavljaj prijateljstva. Na tej svoji poti boš brez naglice in panike vrečala človeka, ki bo postal tvoj živilenski spremjevalec. Bolj ko boš v tem pogledu mirna, prej se bo to zgodilo. Iz srca vam pošilja pozdrave.

Vaša svetovačka Vida

prostor in čas

Z nestrpnostjo smo čakali na prvo številko tolkanj najavljanje in s takšnim hrupom vstopajoče revije. Že po izjavi, ki smo jo lahko prebrali v časopisu, smo mogli spoznati, da revija skuša izpolnit nekakšno vrzel, ki naj bi zevala v slovenskem revijalnem utripanju.

Jasneje in določeno govorijo o tej vrzeli uvodne besede v številki 1/2 in zapis Zakaj nova revija V. Kavčiča. Uvodu (izdajatelji in uredniki) ugotavljajo nezadostnost vojnega slovenskega revijalnega življenja in, kolikor takšna uvodna beseda dopušča, govorijo o prosluhil in obstoječih revijah. Morda nekoliko moti, ker se uvodnik pač postavlja na nekakšen vzišeni piedestal, s katerega potem motri vse kar je bilo v reviji, enem življenju dobrega in slabega ter s takšne pozicije tudi le-to »razsodno« kritično obdeluje. Saj uvodnim besedam ne gre odrekati tehnosti, zlasti pa ne resničnosti in dokazljivosti vsega, kar je zapisano, vprašljiv je le omenjeni »očetovski« odnos in pedagoško dvignjeni kazalec. Ta je še posebno vsiljiv in nadležen v Kavčičevem zapisu Zakaj nova revija. Če se na kratko ustavimo samo pri odioniku, ki govorji o Dialogih bomo mogli zvedeti dovolj o pševi »razsodnosti« in »vzivenosti«. »Kaj pa Dialogi?« nas poučuje Vladimir Kavčič, »ali niso pokazali zadostne strnosti in odprtosti, da bi na njihovih straneh lahko dobili prostor vsi tisti, ki so bili po merilih politike postavljeni na cesto iz Perspektiv. Sodobnosti in Problemov, po merilih kulture pa so neodtujljiv del sodobne slovenske kulture?« Ne. Dialogi to niso in najbrž tudi ne bodo mogli postati, dokler sami v sebi ne bodo rešili temeljnega nasprotja, ki je v tem, da hočejo po eni strani ostati revija za vse regionalne probleme Stajerske, po drugi strani pa ta »regija« nima toliko piscev, da bi lahko kljub skromnemu obsegu polnil revijo. Zato v njej kar po vrsti sodelujejo pisci iz drugih »regij«. Cepav so morda v večini, pa so v Dialogih še vedno gostje, gostje stajerske regije. Da je tako, ni krivo uredništvo Dialogov, tudi ono samo le odseva razmere svoje »regije«. (Na podoben način je pisec sestavka obračunal tudi s Problemi, Katalogom in Sodobnostjo.) Kaj klavarno je, da uredniki revije, ki se nenehno razglaša za odprto in dovetno, slovenski kulturni prostor še vedno deli na »regije« z narekovaji ali brez njih. Še bolj žalostno je, ker celotne Dialoge in vse, ki so pri Dialogih kdaj delali meče v en koš in jih s par vrsticami postavljata v nekakšno namisljeno stajersko provinco. Kakor da bi Vladimir Kavčič ne vedel, da so se uredništva menjavala in, da je bilo zgolj od ekipe, ki je revijo vodila, odvisno, kako je razreševala tisto protislovje, ki je po njegovem mnenju »nerazrešeno in temeljno«. Kakor da bi nikoli ne slišal, kako so se bivali in nekateri sedanj uredniki potili pod pritiski z raznimi strani, ki so bili bodisi političnega bodisi resnično provincialno — mariborskega značaja. No, pa saj bi že sam seznam imen, ki so v Dialogih objavljali, ovrgel tudi Kavčičeve trditve, da hočejo Dialogi ostati revija za regionalne probleme. In konec koncov, kaj so sploh to regionalni in kaj občeslovenski problemi. In takšne mejnike postavlja Vladimir Kavčič v trenutku, ko se vsi krčevito trudimo, da bi integrirali slovenski prostor. Morda sem ob takšnih trditvah pisec teh vrstic tudi sam prizadel, ker sodelujem v uredništvu te »regionalne« revije (v katerem je tudi Herman Vogel iz Ijubljanske regije in dr. Erik Prunč iz grške ali morda celovske regije). Prizadel zlasti zavoljo tega, ker ne vem zakaj bi moral skupaj z drugimi uredniki požirati Kavčičeve jezo, zagotovo zgrajeno na zamerah iz dobrih starih slogaških časov. Toliko o Dialogih. Rad bi pa še povedal, da bo revija Prostor in čas kaj kmalu postala zares zaprta in regionalna (tokrat ne prostorsko, marveč mišljenjsko), če se bo skušala afirmirati na način obregovanja, očitanja, namigovanja itd., namesto na način ustvarjalnega razgovora. Ko Kavčič svoj sestavek končuje z misljijo, da nova revija pomeni tveganje, se moramo pač vprašati, kaj pod tem tveganjem razume. Ce to, kar je zapisal v omenjenem sestavku, potem hvala lepa. Mi je pač bliže tveganje Problemov, ki je funkcionalno in osvobojeno senilnega leporečja na relaciji Mi kulturniki — Vi politiki, ki se skušajo vključevati na način sočasnega priznavanja in kritike institucij.

Seveda pa s tem, ko zavračam Kavčičev uredniški credo, še zdaleč nisem reviji nasproten. Vesel sem je in navdušen sem nad Kocbekovimi Nemškimi zapiski, ki pretrestivo in z njemu lastno sugestivnostjo prodričo do dna usodnosti tega tremtinka za slovenski narod in njegovim travmam iz preteklosti, nad Pahorjevim pogumnim in ostromuhim zapisom Odisej na jamboru, nad Debenjakovim sestavkom Nacionalno vprašanje: ali res manever birokratov, nad Udovičevimi pesmimi in še. Vse to in marsikaj drugega pa seveda ne gre zlahka v korak s Kavčičevim jezljivim in razkrojevalnim obregovanjem.

Kaže, da je revija resnično že v prvi številki pokazala, da je pred razpotjem. Ali se bodo v njej bohotil obrekovanje in obregovanje (lep primerek je tudi smešen Udetov napad na Braca Rotarja, nekateri Odsevi in drugo), ki bo pogojilo popolno netolerantnost napram drugačnim nazorom in stališčem? V tem primeru bo pač revija tistem, kar so zapisali na prvi strani (TU SMO SLOVENCI) napravila

veliko škode, ker nas bo še bolj razdvojila in razdelila v nazorske, »regionalne« in vsekakšne skupine in skupinice. Ali pa bo delovala kot integracijski faktor, kot sodobna, odprta, dovetna publikacija, ki bo svoje poslanstvo dojelo v vsej njegovi usodnosti, ki bo sicer izpovedovala svoje humanistično izhodišče, toda ne kot sentimentalno-humanistično, ki bo borbeno in polemično posegala v naše življenje, pa se pri tem ne bo zveličavno razglašala za edinega in poslednjega razreševalca naših protislovij in razpotij.

Drago Jančar

2000-revija za krščanstvo in kulturo

Morda je zadnji povod za revijo, ki nastaja, prav želja po novem, pristnejšem izrazu človekovega religiozno-snovanja; želja po soočanju z vso zapletenostjo vprašanja religije in ateizma. Okvir, ki nam ga nudijo ustaljene verske norme, v današnjih miselnih tokovih odpovedujejo; tako ostajamo goli in brez moči, prepusteni tveganju, novemu iskanju. Naj staroste slovenske cerkve ne vidijo v naših iskanjih upora proti Cerkvi; želimo le evangelij — ki je duh življenja — živeti tukaj in sedaj. Naj atlesti ne vidijo v našem poskusu nove apologije krščanstva — želimo se le soočati z zadnjimi vprašanji človekovega duhovnega sveta.

Tako pravijo izdajatelji nove revije v uvodu. Gotovo bi bilo težko soditi, kako je v resnici s tem novim iskanjem. Za to bi bilo potrebno veliko znanja in podkovanosti v filozofiji. Že uvod in pregled sestavkov, ki jih objavljajo (med ostalimi tudi Nizozemski katekizem in Pierra Teilharda de Chardina Duh zemlje) pa nam pove, da se izdajatelji iskreni trudijo, da bi to, kar so v uvodnih besedah nakazali tudi resnično počeli, da bi bilo njihovo sporočilo dejansko strpno in odprto, da bi religijo in Cerkev pojmovali na sodoben način. Kaže, da jih vse manj ali nič, ne zanima institucija Cerkve; verovanje naj postane neodtujljiv del človekovega bista, vse bolj intimna, človekovemu duhovnemu bitju in žitu imanentna struktura.

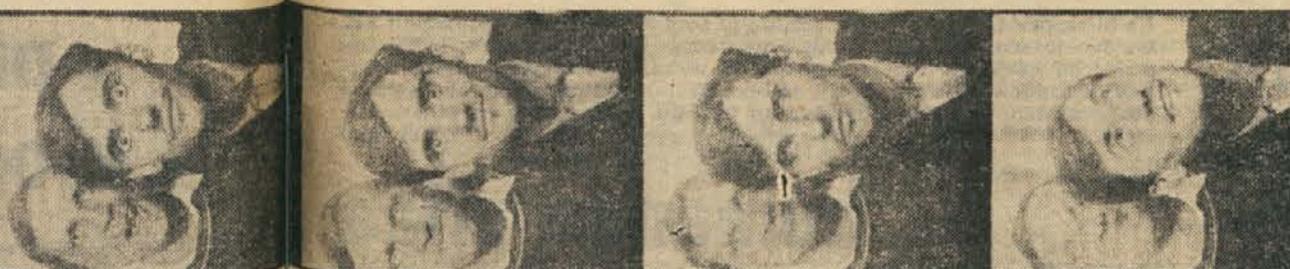
Zdi se, da je tukaj tista stična točka, tisto izhodišče, kjer bi se mogel začeti ustvarjalni odnos med ateizmom in teizmom. V trenutkih, ko je izključena in postavljena na rob »sfere socialnega«, kjer ostaja zgolj človek in »spot o človeku«, je most zgrajen, razgovor vzpostavljen.

Janez Mlakar

Vladimir Agustinovič Gajšek in tone petan:

UŠI

Dostikrat se človek v življenju prevara, pravzaprav prevara samega sebe, bleboličen in gol, prestrašen in odtulen, nenehoma skuša skočiti v prazno višino; pred seboj vidi vso razprostrto nedolžnost, vso tisto prihodno nasmihanje, ki se je spremeno v nakremeno vagino; tedaj s sklonjenim glavo in že čisto oglušil kriči, da bi zakril svoj trebuh, svoje hermafroditko bistvo. Tedaj teka od stolpa do stolpa in grize ure kot da bi grizel sive uši in nori po sicer nevidnih poljanah, v katere se je ujel, ne da bi se tegata zavedal. Prevaran je v zavesti o igri ga utruja na smrt, ves svet se je razprostil pred njim kot igračka na materinih kolenih. Včasih se mu celo zazdi, da posluša tisočerje glasov, da vse uši kričijo »ZMAGA« in da je v svoji lastni samoti pribežal do nesmisla, to ga grize, ga ogleda do kosti, mu izpija nekaj centimetrov doige žive, lovi se kakor da bi se novo in vendar odraslo rodil; uši ga preganajo iz ulice v ulico, vsa luč jih je polna, tako da luč počasi ugašajo v uših posiveli barvi, mrak postaja podoben zlepiljenim ušem, a to preplavljanje se dogaja orez konca. Zakaj brez konca? Zakaj ne raje brez zacetka? Njegov glas omaga in slišati je le še tihogovorjanje. Sam se je zaklenil v samoto, in ključavnice iz ušivih teles — ali so to zares uši? — ga prepredajo v oblike pajkove mreže. Kakšen okus imajo pravzaprav? Kaj imajo? Okus? Kako naj bi uši imeli okus, ko pa živijo, ko se gomazeče razprestrejo po tisočerih zdovih, po samoti in po predsmrtnih vzdihih. Mrak se izgublja, luč in senca se sesuja, a to še ni tema. To ni še vidnega. Kvečjetemu bi lahko človek otipil gomaznenje, ki je prekrilo široko razprite venice. Če pa bi storil, bi pobijal drobni, gomazeči, sivi mrčci in brozga bi bila predvsem podobna pepelinom solzam. Človek bi suho jokal. A ni nikdar imel oči. Tudi oči so bile utvarte. Ni govoril, zakaj celo usta so zaigrala svojo vlogo, odigrala so in gibala so se v burnem smehu. Ni premaknil rok, ker jih ni imel, pravzaprav pa bi po lastnem priznanju lahko ugibal, če je sploh kdaj kaj imel. Ni hodil, ker ni pregibal stopala po zemlji, ni zarasil otroškega kroga v pesek. Glavo je skril v ramena in oboje je bilo čisto izmisljeno. Izgubilo se je, kakor se je izgubil prsniki koš in trebuh, kar so izginili že v rojstvu notranjih organov. In vendar je plaval z ušimi proti reki novih uši, neslišno je visel v zadrževali jutranji zarji, je ležal na obzorju, razpotegnjeno čez morsko gladino. Nikdar se ni prevaral, če je le misil. A ker je bil prešibak, da bi spoznal svojo zlobo, svojega zločincu, svoje telo, se ni mogel ustaviti; zato je bežal in

misil, da v navidezni tematiki tisočero luč. A to so bile čisto njegove, povsem človeške muke. Maščevanje je pritisnilo ob tlačenje, nič več se ni upiral telesnosti, prisluškovanje zlobnemu sprevom, ki se padali z ognjenimi meteorji na zunanjim plastem. Smrtno ranjen se je vzpenjal proti vesebam, vsaj tako je tuhtal. Vsa je telo v nekem drugačnem prostoru in času, čeprav je hkrati želel, da bi zrušil svojo lastno večnost, da želenje po vsemoči. Kričal, torej ne z usti, ugasnil so prodirali v njegovo karkor umobolne klince. Potreben mu je! Telesu daje drobno drgetanje, opominja na življenje v njem, a ker ni del njega, mu ne pomaga v neenaki borbi proti množici; same opazi ga in predrami, pa se takoj pritajeno skrije, kakor da se posmehuje ob razkošnem siromaštu vzbujene strasti za življenjem. Zato telo ne more umreti tam spodaj. Počasi tone zaprilih vek med mrčes, kakor tone kamnen v morju, ki potem brez upora čaka, da ga alge in korale neločljivo zlepijo z dnem. Da, tam je dno, tu pa ga ni; tam je tema, tu pa samo brezbarvana večnost, tako da ne ve, ali se potaplja ali plava proti gladini — v večnosti ni zgornje in ne spodnje meje.

In praviš da se brani? Laž! Nikdar se ni branil, le drgetal je v strahu in to nemočno telesno valovanje spreminja v sončni svetlobi — je precedil sleherno smrt in vse strah. Človek ni imel preprosto časa, da bi si obrnil na mrčes s telesa, vse tiste živalice s plosčatimi glavami, z dolgimi želi in mirnimi tipalkami. Kajti njegova življenja je zailil nevidni strup, iz vsakega prsnega koša so se srušila rebra. Kako vzbiveno bi vendar lahko bilo telo. Tu je hladnotvornost ubila dalje. Človek se preprosto ustreljil v sebe, verjame v lastni krog, a si ne upa stopiti vse spreminja se v prah in tegani malo ne opazi. Res, da se v življenju dostikrat prevara. V smerti in spanju je vse drugače, vsak se bojni nagrobnika in lastne podobe.

Vsakdo se boječe zakine in onemake stene in v samoto, vsakdo se zaškrta s ključavnico s srčnim utripom, tako da iz tesnobnih sten prigoni tistih nekaj milijonov mrčesov, ki so se skrivali, obiskovali za prihodnost in novo praznino. Dober večer, ne, jutro! Se je kaj zgodilo? Je kdo umrl?

UŠI II

Dober dan žalost, ne, dobro žalost; spoznal jo je namreč prej, predno so se vstajali in ko je še sam brezupno razmišljal, ali se kaj zgodilo in kdo je on, ki tako boleče tone skozi srečo odtujenost proti neki svetli točki. Zarečna krogla je neutrudno igra s časom in prostorom: svetleče kakor vodnik, ki se počne k njemu, da bi hlastno iztegnil ogledane roke za prazno utvaro, pa se spet izmika v vrečko, sivkasto gomazečo gmoto, brezšumno evre in reže oči, ki vleče in suva svoje telo za vzdihuje in stoka, grabi in rojeva tišina in premik milijonov in milijarde malih razmišljajočih. Čeprav vase so mu dočakali svoje telo da bi z njim dokazal svoje učlovečenje. Čeprav vleče za seboj v večnosti, če pa je ne bo nikdar dobiti, da se same brezmiselno pohoda in ruva za ligrivo domačino, ki prižiga svetobo, kadar se mu zaprejo težke utrujene roke, in ki greje telo, greje izgledan skelet, v katerem bi lahko skril svoje telo. Ko pa veke odpre pred njim ni ničesar, kar bi označilo drugačen svet, svet, ki ne bi bil podoben sivini in obeteči grozi. Zato veke raje zapira; navadil se je na lastno upanje, ki prihaja z ene strani pa tudi iz vseh strani, ki se mu dosegne samo zato, ker se v sebi še ni zadržal, kam naj se stegne in kam zagradi. Vse točke lastne misli, ki pronica so mu dosegli, kakor so preživel čas, obenem pa druge neodločnosti ocenil, na leva roka vleče v levo in navzdol in glava suva navzgor, razteverjen v dvomu, na levi strani kakor razpet na križe, pritiska nanj in hlasta med sabo, da bi se prernil v življenje. Uši! Uši zaradi njegove trdrovratne domišljije, svoje telo, svoje telo po katerevem se je razlezil življenje. Pa ni za vse prostora.

več noči od dneva; z zaprtimi vekami zaman meri razdalje, prostor je odmaknil svoj pomen, ostal je le čas, kot največja laž, saj tudi v njem ni rešitve. Boječe opazuje svetlobni žarez, ki spet prihaja, počasi v vztrajno, nič več bliskovito, leže proti njemu in odriva onstran svetlin in nepravilnih molekul zre vanj nekaj, kar je njegovo in česar se ni dotaknil nadležni živiljeni mrčes. Toda kako naj izgname, lastno resnico utelesi v sebi? Ce razbije steklo bo vse izginilo v nič, če pa je steklo tam ne more skozi njega. Vseeno se je rešil! Poiskal si je tisto najbolj preprosto vsakdanje rešitev, ki jo išče vsakdo. V žepu nosi ogledalo in večkrat se pogleda vanj. Zadovoljen, da vidi tisto, kar ne bo nikdar njegovo tavo kot človek med ljudmi skozi dan, ko pa pride večer in ogledalo izgubi svojo moč, je spet sam in utesnjen med stene z grozo in gomazečim mrčesom. K starim tokovom se zlivajo novi, plezajo vanj preko mrtvih in lepljivih v lastni sokrivi se mu posmihajo, ker jih ni ubil prejšnjo noč. Da, dober večer, ali je res kdo umrl?

BORIS CIZEJ

G. de la Tour
moj lepi sošolec
oče mama
sosedna nadstropje više
moja rdeča kravata

njene oči
jimmy hendrix
topla plavolaska (barvana) iz biseja na vogal
njeni lasje
malo pivo rosno mrzlo

Sreča I. Lo-Johansson
njena hoja
park pred fakulteto

njena usta
majski večer
njene roke

jaz

nič

Ijubim

bogo čerin: fant z vžigalico

Ijubezen

onekaterih pomanjklivostih v ZK

Zveza komunistov Jugoslavije ima danes že veliko članov. Nobenega droma ni, da bo to število še rastlo. Iz dneva v dan lahko beremo o sprejemih mladine v to organizacijo in iz dneva v dan si, vsaj jaz, postavljam vedno ista vprašanja. Vprašanja, ki so verjetno edini vzrok, da tudi sam še nisem mogel pristopiti k partiji, čeprav sem že imel veliko priložnosti.

Je res vsa ta mladina, ki danes z navdušenjem stopa v organizacijo, za to tudi zrela? Ne vedo morda ti ljudje še vedno pre malo o ZK, o njeni vlogi in nalogah? Ne škodi morda ta množičnost partijskih bolj kot pa koristi? Zakaj nima ZK pravzaprav več članov, kot jih pa danes ima? Kaj predstavlja partija za vse tiste, ki so zunaj nje in kako gledajo le-ti na tiste, ki so bili sprejeti?

Slišimo, govorijo nam, beremo, da je partija najnaprednejši del delavskoga razreda, da je gibalo, da je elita ...

Je taka tudi v resnicni?

Nihče ne dvomi, da naša partija danes v svetu neka predstavlja. Da je v teh poslednjih letih dosegla zaradi svoje politične usmerjenosti veliko priznanja in občudovanja. Na zunaj ji torej ne manjka občudovalcev.

Toda ali vidimo tako tudi mi?

Verjetno bi ji lahko marsikaj očitali. Poglejmo samo v leta po vojni. Marsikd z masom na glavi se je znašel v partiji in tam je še danes, po možnosti celo na kakem položaju. Spomnimo se na leta, ko je članstvo v partiji pomenilo tudi privilegije, ko so ljudje zaradi koristi pristopali v organizacijo. Tudi to so stvari, ki danes predstavljajo zanjo samo oblast, ki ji vsekakor ne delajo časti.

Je morda tudi to vzrok, da ni tako številna, kot bi lahko bila? Življenjsko pravilo govori o kvaliteti in ne o kvantiteti. Kako je torej s kvaliteto? Po dogodkih v Češkoslovaški je bilo zaznati množičnost pristopanje v partijo, predvsem mladine. Vse lepo in prav, če bi ne bila množičnost tudi dvorezna. Res, da prinaša vsaka osvežitev nova mnenja in morda tudi nov polet, res pa je tudi, da množica prinaša tudi določeno nerenosnost, se pravi zgolj navdušenje in malo delovnega duha. V tem pogledu je torej le bore malo koristi, prej minus za takov organizacijo. Mislim in prepričan sem, da partija ne potrebuje danes več množičnosti v tistem pomenu besede, ko bi lahko vsakdo pristopil v ZK. Narobe! Danes je čas, da se partija kot organizacija izkristalizira, da postane res tisto, kar bi naj bila. Leta konstituiranja so mimo, imamo partijo, ki je močna, ki neka pomeni tudi v svetovnem merilu. Zdaj je čas, da se znebi tudi vsega, kar je notranje odlikuje, ki ji daje še vedno pečat nezadostnosti. Postane najtudi kvaliteta, ne le kvantiteta.

Da bi pa postala res kvaliteta, je potrebno več stvari. Verjetno se vas bo precej strinjalo, da bi bilo nujno potrebno:

1. **odpraviti množičnost.** Ce je partija elita, naj to tudi ostane. Sam si predstavljam, da bi bil sprejem v partijo neka nagrada za delo, za prizadevanje, neka čast in ne le stvar agitacije ali samo lastne želje oziroma odločitve. Le na ta način bo pridobila tisto, kar kot taka nujno potrebuje. Močno, zdravo, kritično in delovno jedro.

2. **postaviti neko spodnje starostno mejo,** ki bi pa ne smeli biti pod dvajsetimi leti. Nikakor nisem proti temu, da se tudi mladina organizira. Nasprotno! Vendar sem prepričan, da lahko stopi v partijo samo človek z izgrajenim svetovnim nazorom, človek, ki je delo in organizacijo spoznal, ne iz šole ali knjig in zgodovine, ampak iz stvarnosti. Le-tak bo namreč lahko doprinesel neka svojega; kritičnost in znanje. Ves ta čas pa naj se mladina zbira v marksističnih krožkih in drugih organizacijah, naj se pripravlja in naj se uči, njen pristop pa naj pomeni nagrado za delo in prizadevanje, ki ga je tu pokazala. Potem bi gotovo odpadli vsi tisti člani, ki so člani samo po tem, ker imajo rdeče izkaznice in ker vsakega prvega plačujejo članarino in nič več. Zal je takih še vedno zelo veliko.

3. **še nujne postaviti neko zgornjo starostno mejo.** Nekdo, ki je danes star že čez 35 let, ne spada več v partijo. Zakaj do danes je imel nič koliko možnosti in več kot dovolj časa, da je spoznal in videl v čem je vsebina in ideja partije. In če je bil resen kandidat je tudi imel nič koliko možnosti, da bi se lahko včlanil. Ce se pa do danes ni mogel, mu tudi danes ni treba, ker bi tak pristop kazal samo še na špekulacije za morebitnimi privilegiji.

4. **odpravljati napake,** ki si jih je organizacija z leti nabrala in, ki so vse prej kot ponos ZK. Med te spadajo gotovo ljudje, ki so pristopili samo zaradi kakršnikoli privilegijev, zaradi izkaznic, sicer so pa popolnoma neaktivni ljudje, ki jim je uspelo priti v organizacijo, si pa tega zaradi masla na glavi ne zasluzijo. Preteklo je namreč že dovolj časa, da se lahko ugotovi kdo si je članstvo res zasluzil in kdo ne.

Vse to bi lahko bilo tudi odgovor na vprašanje, zakaj nima ZK več članstva kot ga pa ima. Težko bi namreč dobili v partijo nekoga, ki ve, da je njegov sosed stopil v ZK samo zato, da je dobil potem v podjetju mesto v tej ali oni pisarni; ali človeka, ki ve, da je sosed med vojno bil veliko bolj naklonjen nemški strani kot pa partizanom, po vojni pa vseeno stopil v partijo itd. itd.

Priznam, da smo ponosni na Jugoslavijo, da smo ponosni na ZK, če smo zunaj, če smo v tujini. Laska nam, če se o naši ZK komentator Portisch izrazi zelo pohvalno in vendar?

Dokler bo naša partija nosila v sebi tudi takšne elemente, bo težko, da bi si pridobila tisto pravo zaupanje in ljudi, ki bi si zaradi svojega dela in znanja ter požrtvovalnosti vsekakor zasluzili mesto v tej organizaciji in, ki bi v ZK predstavljali tudi nekaj več kot samo kvantitet.

Za nas so gotovo zelo zanimive statistike, ki kažejo med študenti in izobraženstvom daleko manjši pristop kot med delavstvom. In nobenega dvoma ni, da je ravno ta sredina veliko bolj aktivna kot tista iz katere se v večini ponuja ZK. Ne bilo bi odveč raziskati kje so vzroki, ki te mlade ljudi, za politiko gotovo ne indiferentne, puščajo ob strani. Ne gre podcenjevati delavske in kmečke mladine, toda še manj gre podcenjevati dejstvo, da je iz te sredine veliko premalo novih članov, da jih pride iz drugih slojev veliko več.

Ne bi razpravljaj zakaj se mi zdvi, da je med študenti premalo članov ZK. Gotovo je eno, da vsi ti mladi brez dvoma vidijo ZK tudi s kritičnimi očmi, da zanje ni vseeno kakšna je notranja struktura organizacije, kakšni ljudje delajo v njej kot je brez dvoma velika razlika ali postaneš podporni član gasilskega društva ali pa član kaksnega znanstvenega kollegija.

Franci Hedi

humanae vitae

V knjigarni Založbe Obzorja v Gosposki ulici v Mariboru je mogoče kupiti brošuro, ki nosi naslov na platnicah Človeško življenje, na prvi strani pa Zakoni Stvarnikov sodelavci (za boljše razumevanje okrožnice »humanae vitae« Pavla VI.) Brošuro je napisal dr. Stefan Steiner, izšla pa je v zbirki Knjižice, ki jo ureja Franc Stuhec. Brošura je namenjena kar največ Slovencem in mladim parom ob poroki. Vsa brošura je jasno en sam zagovor papeževe okrožnice in eno samo prepričevanje ljudi naj se odpovedo kontracepcijским sredstvom ali kakršnemu kolik drugačemu načinu, ki bi povzročil, da bi se »božje seme« razsipovalo. Kako je ta brošura družbeno škodljiva menda ni potrebno posebej poudarjati. Kljub temu pa poglejmo nekaj citatov:

»Cerkev se naj v te reči ne meša,« smo zadnji čas velikokrat slišali in brali. Toda Cerkev se mora mešati! Saj je posredovanje življenja sodelovanje s Stvarnikom. Odnose med Bogom in človekom pa urejuje po Kristusovi volji Cerkev. Posredovanje življenja je ena največjih in najusodenjših človekovih dejavnosti. Čemu je potem Cerkev, če ne bi smela in moralna voditi človeka v najodgovornejših dejavnjih?

Kakor ne bi bilo več pravega človeka, če bi mu popolnoma odvzeli npr. sposobnost misljenja, tako ne bi bilo prave zakonske ljubezni, če bi ji samovoljno odvzeli sposobnost, da posreduje nova človeška življenja. To posredovanje namreč spada k njeni naravi, ki jo je sprejela od same božje stvariteljske ljubezni.

Ko okrožnica našteje nedovoljena sredstva za uravnavanje rojstev, poudari: »Res je včasih dovoljeno dopustiti manjše zlo, da se izognemo večjemu... Nikomur pa ni dovoljeno, tudi iz zelo težkih razlogov ne, delati slabo, da bi prišlo dobro« (tč. 14). Neposrednega splava, neposredne sterilizacije in kontracepcijskih sredstev torej ni dovoljeno uporabljati »z namenom, da se brani ali pospešuje blaginja posameznika, družine ali družbe« (prav tam), npr. da bi družina prišla do boljše življenjske ravni ali da bi imeli starši manj skrb z otroki. Tudi sv. pismo obožja slabo dejanje, ki bi ga kdo naredil z dobrim namenom: »Bomo li... delali hudo, da pride dobro? Obsodba takih je pravična« (Rimlj. 3, 8).

In tako naprej in tako naprej. Seveda polemizirati s trditvami v knjigi nima nobenega pomena, saj so mnogi intelektualci po svetu in pri nas dovolj dobro utemeljili škodljivost prepopovedi kontracepcijskih sredstev. Nič nimam proti prodajanju verskih knjig, povedati hočem le, da je brošura, ki jo legalno prodajajo po naših knjigarnah, družbeno škodljiva, saj nasprotuje vsem tistim, ki si na vse načine prizadevajo rešiti kopico socialnih in demografskih problemov s kontrolo rojstev. Morda še to: naravnost paradoksalno pa je, da se avtor zaveda vseh katastrofalnih posledic visoke natalitete. Na strani 10—11 je namreč črno na belem zapisan:

Danes je skoraj 4 milijarde ljudi. Vsako leto se pridruži temu številu okoli 60 milijonov novih ljudi, torej za tri Jugoslavije. Okoli 1. 2030 bi se sedanje prebivalstvo podvojilo. Ali bodo imeli vsi ti ljudje zadost hrane? Že sedaj umrje od gladu na dan nekaj tisoč ljudi. Ce bi bile osnovne dobrine pravično razdeljene, bi lahko na zemlji dostojno živilo okoli 40 milijard ljudi. Toda niso pravično razdeljene. 13 % ljudi poseduje približno ½ teh dobrin, ostalih 87 % pa samo ¼.

Toda ta problem je po avtorjevem mnenju papež menda kaj enostavno rešil s svojim govorom v OZN, kjer je povedal:

»Ko gre za vprašanje velikega in naglega prirastka človeštva, je vaša naloga, da poskrbite, da bo na mizi človeštva dovolj kruha. Nespetmetno pa bi bilog podpirati uravnavanje rojstev z namenom, da se zmanjša število povabljencev na življenjsko gostijo.«

Tako. Stvari so jasne in enostavne. OZN bo po papeževem naročilu rešila ekonomski, socialni in kar je drugih problemov človeštva, Cerkev pa bo poskrbela za čiste duše.

J. M.

Proizvodno montažno podjetje

KOVINAR

MARIBOR, MELJSKA 27

Proizvajamo dvižna garažna vrata iz dekonzirane jeklene pločevine v dveh dimenzijah

VG-01 dim. 226 x 200

VG-02 dim. 260 x 200

vzgojeni smo v poniznosti

Uredništvo Katedre je dobilo sporočilo, da na gimnaziji v Ljutomeru dijakov niso pustili na redovalno konferenco. Po kratki seji me je uredništvo Katedre pooblastilo, da preverim obvestilo in raziskem odnose na gimnaziji v Ljutomeru.

Namenoma sem se tokrat najpreje pogovoril z dijaki. Našel sem jih na Glavnem trgu v Ljutomeru in jim zastavil vprašanje:

Kaj mislite o dijaški samoupravi na vaši šoli?

Na to vprašanje so dijaki odgovarjali, ne da bi se predstavili, takole:

Jaz ne vem, vprašajte njo, ona se zanima za takšne stvari.

Brez komentarja.

Hvaliti ne morem, »šimfala« pa ne bi rada.

Mi smo trupla.

Kako je s samoupravo na Ljutomerski gimnaziji?

Vzgojeni smo v poniznosti.

Katedra: Ali je res, da vas niso pustili na redovalno konferenco?

Res!

Ponovno opozarjam, da so bile te besede izrečene na Glavnem trgu, kjer dijakom gimnazije očitno ni bilo do daljšega razgovora.

Nato sem se napotil k direktorju gimnazije Ljutomer prof. Novaku. Tako pa tem, ko je po magnetofonu slišal izjave dijakov je odgovoril v temelju smislu:

»Ne vem kaj bi odgovoril. Priznati moram, da si niti mi profesorji niti dijaki ne moremo predstavljati dijaške samouprave. Toda nekaj je res. Pri nas dijaki ne kažejo dovolj zanimanja za izvenšolsko delo. Pobudniki vseh akcij smo profesorji. Delno je za takšno stanje krivo tudi dejstvo, da se velika večina dijakov vozi iz okolice in zaradi slabih avtobusnih zvez ne morejo da je ostajati v šoli. Toda kljub temu ne morem reči, da ne dosegamo uspehov. Na trenutke so dijaki resnično pripravljeni delati. Tako smo povabili na razgovor o dijaški samoupravi predstavnike Gimnazije Murska Sobota, Gimnazija Celje in Gimnazije Ptuj. Razen slednjih se posvetovanja povabljeni niso udeležili. Toda že v pogovoru z dijaki iz Ptuja smo lahko ugotovili, da nas tarejo podobne težave. Upoštevati je tudi treba, da je naša gimnazija mlada in da dijaki še nimajo tiste prave rutine, ki bi jo morali imeti. Tudi veliko uspehov smo dosegli. Povabili smo dijake celovske gimnazije, ki so nas obiskali, mi pa jim bomo obisk vrnil. Dosegamo tudi velike uspehe v športu in moram reči, da predstavlja gimnazija center kulturnega in športnega življenja Ljutomera. Velikokrat pa imajo dijaki takšne zahteve, ki jim ne moremo ugoditi. Na plese, ki jih organizira gimnazija ne dovoljujemo hoditi mladim, ki ne obiskujejo našega zavoda. Prav tako zahtevamo od dijakov, da so primereno ostrinjeni in da se držijo hore legalis. Smo v stalni povezavi s starši in vzgajamo dijake, kakor predvideva naš statut. Pravim, da večina dijakov na šoli ni slaba. Trdlim nasprotno, da so dijaki v glavnem marljivi in da je med njimi le nekaj takih, ki bi lahko dajali takšne izjave. Vsem dijakom pa zamerim da ne naredijo nicesar samoiniciativno. Tako smo na primer izdajali pred časom Mladostni polet Prlekije, pa smo morali z izdajanjem prenehati, ker je bilo premalo sodelujočih. Vse premalo so aktivni. Z vsemi močmi se trdim, da bi jim pomagal, da bi prebrodili

krizo, toda ravnateljski posli prav tako zahtevajo celega človeka.

K.: Ali dovoljujete dijakom, da prisostvujejo redovalnim konferencam?

»Dovoljujemo. Do nesporazuma je prišlo le pri konferenci za maturante, ki niso bili pravočasno obveščeni, kdaj bo konferenca. Eden izmed razrednikov je namreč pozabil povedati, da bo konferenca, drugi pa je bil službeno odsoten. Mislim pa, da to ni nobena tragedija, saj lahko vsak dijak pride k meni in se z mano pogovori, kadar kolik ga zanima.

Moram pa vam povedati še nekaj. Lani so maturanti naše šole na Glavnem trgu v Ljutomeru javno blatili nekatere profesorje jim oponašali njihovo zunanjost, oblačanje itd. Proti tem dijakom smo primereno nastopili, saj so povzročili javno zgražanje in jih je ves Ljutomer obsojal. Morda imajo dijaki zaradi tega občutek, da ne smejo vsega povedati.

Da pa bi videl še tretjo plat medalje sem obiskal predsednico mladinskega aktiva Vršič Ireno. Tudi njo sem najprej seznanil z vsem, kar so mi doslej povedali in jo prosil, naj doda svoje mnenje.

Katedra: Kaj mislite o dijaški samoupravi na vaši šoli?

Ne znamo si pravilno predstavljati dijaške samouprave. Dosti smo za neuspehe na tem področju krivili sami.

Katedra: Toda mladinska organizacija je dosegla, kakor je reklo prof. Novak v minulem letu klub temu velike uspehe.

Uspehov je bilo nekaj, toda tovarš direktor pove vedno vse tako, da je videti mnogo lepše in se zdi skoraj idealno. Na eni strani nas hvali, na drugi strani pa smo prepričeni samim sebi. Ko sem postala predsednica si nisem znala pomagati. Mentor me je pošiljal k ravnatelju in ta zopet k mentorju. Upam pa, da bo v prihodnjem letu bolje, ker sem se že malo navadila in znašla.

Katedra: Ali lahko poveš en konkreten primer, kjer vam dijaška samouprava ni nič pomagala.

Na primer mladinski plesi na naši šoli. Na te plesih ne smejo hoditi mladi iz Ljutomera, če seveda niso dijaki naše šole. Tako je na teh plesih malo ljudi, ker so dijaki gimnazije predvsem vogači in ne morejo hoditi na ples, Ljutomerčani, ki nimajo kje plesati pa na ples ne smejo.

Katedra: Kar razgovori se. Kar »udari«, če smem tako reči.

Ja, da bo potem kaj narobe. Ves, pri nas je tako, da hitro zamerijo, potem pa je hitro kaj narobe.

Katedra: Smem to napisati?

Ja, jaz ne vem.

Lansko leto je bila neka anketa, zakaj je tako slab učni uspeh in v tej anketi, ki je bila anonimna so dijaki povedali resnico. Včasih je pač tako, da dijak ki je na slabšem glasu pri profesorju malo težje »vozik«. Ta anketa je bila torej anonimna. Toda kmalu se je začelo govoriti, da so nekateri profesorji po pisavah ugotavljali, kdo je kaj napisal.

In prišlo je tako daleč, da nihče ni nicesar hotel več povedati, četudi je bilo potrebno. Po anketi se je namreč prav čutilo, kako nekatere »zafravajo« in kako so pri profesorjih na slabem glasu.

Velikokrat imajo dijaki take zahteve, ki jim ne moremo ugoditi.

Tega ne pravim za direktorja, on je še kar v redi, toda nekateri drugi so starokopitni. Toda tudi on je drugačen kadar smo sami in kadar je kdjo zraven.

Na tem mestu sem pogovor prekinil. Sedaj se ne da več razgovarjati med širimi očmi in pogumna predsednica ne more in ne sme vsega bremena prevzeti na svoja ramena. Članek sem pisal, kolikor se da objektivno in sem se vzdržal vseke

sodbe, ker mislim, da nisem poklican, da bi igral razsodnika. Toda pričakujem, da bodo sodbo o tem problemu izrekli tisti, ki to morajo storiti in javnost o vsem poteku primerno informirati. Naj bo stvar takšna ali takšna vse prav gotovo ni v redu, to je jasno.

Za konec samo še nasvet. Pravilo, da je pri konferenci vedno na zgornji strani samo eden, grb ali številka, že dolgo ne drži več. Novi poplenski petdesetparški kovanci stojijo namreč odlično tudi na robu, predvsem če jih ni zob čas že načel. In takšno rešitev predlagam tu. Paziti je le treba, da čas ne bi opravil svojega in ne bi kovanec odločno padel na eno stran. Kadar namreč stvari padajo, predvsem če imajo svojo težo, mečkajo pod seboj. In nikoli ni prijetno biti zmečkan.

TOMAZ KŠELA

žarko golob

ironija

zapri so me v ječo krivih ogledal
in me bičajo

s pogledi smeha

s pogledi psovk

sam sem v ječi krivih ogledal

vse je šlo ...

ostali so le spomini

in smrt

pred menoj

zaklenili so me v ječo krivih ogledal

in zabolli vame osti svojih žrel

bila je sobota ali nedelja

in na osti je nataknila smrt svoje režeko
se belo lobanje

in moje oči

moje oči izza ječe krivih ogledal

mozaik

poslušati ptice kot glasbo
sedeti v senci kot v soncu

ne

ne

bolje je tuliti z velkovi

krvniki se skrivajo

za svojimi biči

niso jim potrebne

maske krvi

marjetice iščejo svoje glasove

po pašnikih svoje mladosti

govedo jim je z gobci izsesalo

izvir večnosti

delavci žulijo svoje jutranje

cigarete z vodenim okusom

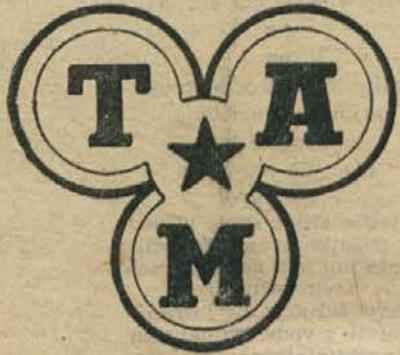
in preklinjajo noseče žene

Poslavljamo se. Poljubčke in pozdravčke čez hribe in doline, vam pošilja jo Drago Jančar, Braco Zavrnik, Olga Čerič, Tomaž Kšela, Janez Gujt, Franci Hedl, Nikola Šoštarič, Ivo Rudolf, Bogo Čerin, Franc Filipič, Cvetka Inkret, Jože Jagodnik, Marjan Žmavc in mnogi drugi.

Tovarna avtomobilov Maribor

- tovornjaki
- avtobusi
- specialna vozila
- zračno hlajeni dieselski motorji

Informacije v TAM in prodajnah v Beogradu, Mariboru, Novem Sadu, Sarajevu in Zagrebu

Skupščina skupnosti študentov MVZ po sklepu 4. redne seje

razpisuje

za delo pri študentskem listu KATEDRA

1. mesto glavnega in odgovornega urednika
2. mesto dveh urednikov notranje (študentske) rubrike
3. mesto kulturnega urednika
4. mesto urednika srednješolske rubrike
5. mesto tehničnega urednika
6. mesto sekretarja

P O G O J I :

pod 1 — izkušnje pri tisku, seznanjenost z aktualno družbeno-politično in kulturno problematiko, z delom in življenjem na višjih solah, organizacijsko sposobnosti, aktivno publicistično udejstvovanje;

pod 2 — študent mariborskih visokošolskih zavodov, poznavanje študentskih in družbenopolitičnih problemov, po možnosti izkušnje pri časopisu;

pod 3 — status študenta, poznavanje kulturnih in književnih problemov, po možnosti tudi ustvarjalna dejavnost;

pod 4 — poznavanje srednješolske problematike;

pod 5 — poznavanje grafične stROKE, posluh za oblikovanje;

pod 6 — usposobljenost za opravljanje administrativnih, blagajniških in organizacijskih poslov.

Rok za prijave je 15. julij 1969. Pošljite jih na Izvršni odbor študentske skupnosti Maribor, Tyrševa 23.

RAZPISNA KOMISIJA ZA RAZPIS STIPENDIJ IN SOLNIN

Mariborske livarne Maribor

razpisuje

na podlagi 5. člena pravilnika o štipendijah in šolninih štipendijah in šolnine z veljavnostjo od začetka šolskega študijskega leta 1969/70 dalje, kakor sledi:

Štipendije za šolanje in študij

- na fakulteti za naravoslovje in tehnologijo, oddelek za metalurgijo I. in II. stopnja
- na ekonomski fakulteti, organizacijsko-ekonomske oddelke, blagovno prometna skupina I. in II. stopnja
- na ekonomski fakulteti, organizacijsko-ekonomske oddelke, blagovno prometna skupina II. stopnja
- na ekonomski fakulteti, absolventa ekonomsko-analitičnega oddelka
- na višji-tehnični šoli, strojni oddelek v Mariboru
- na tehnični šoli, metalurški oddelek v Ljubljani

Prosilci za štipendijo morajo svojeno napisani prošnji priložiti naslednje priloge:

- življenjepis,
- potrdilo o premoženjskem stanju,
- zadnje šolsko spričevalo ali frenkventacijsko potrdilo s potrdilom o opravljenih izpitih,
- izjava, da ne sprejemajo štipendije drugje,
- priporočilo ZMS, SZJ oziroma šč.

Prošnje sprejema delovna skupina splošnih služb MLM do 15. julija 1969 (razpisna komisija bo obravnavala samo prošnje s prilogami).

Solnine za šolanje

- na industrijski kovinarski šoli pri SC TAM za poklic strojnega ključavnica
- na elektrogospodarski šoli pri EGSC Maribor za poklic obratnega elektrikarja

Pri izboru imajo prednost učenci z odličnim in pravdovitim uspehom. Prosilci naj se zglasijo v delovni skupini splošnih služb MLM najpozneje do 15. julija 1969. S seboj naj prinesejo spričevalo o uspešno končanem osemletni šoli in pismeno mnenje dosedanja šole o njihovih sposobnostih in nagnjenjih.

Marihorska plinarna Maribor

MARIBORSKA PLINARNA MARIBOR, Plinarniška ulica 9 sporoča vsem cenjenim potrošnikom butan-propan plina, da polnimo plin v jeklenke camp, 10 in 35 kg. Na željo naročnikov dostavljamo plin tudi na dom.

Proizvajamo mestni plin, izvajamo plinske inštalacije ter popravljamo vse plinske aparate.